

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΔΥΟ

Πέντε χρόνια .....Πέντε χρόνια έχω να τον δω αλλά το έχω συνηθίσει. Ούτως η άλλως έχω κάτι δικό του. Τα παιδιά του. Τα παιδιά μας. Δίδυμα. Ένα πανέμορφο αγοράκι και μια υπέροχη πριγκίπισσα. Τα παιδιά μου πλέον. Δεν το ξέρει και δεν έχουν συναντήσει ποτέ τον πατέρα τους. Μου λείπει, το παραδέχομαι, αλλά του μοιάζουν τόσο πολύ... Τα ίδια υπέροχα απαλά μαλλιά, τα ίδια καταγάλανα μάτια που χάνεσαι μέσα τους, και αυτό το υπέροχο χαμόγελο που το ερωτεύτηκα τη πρώτη στιγμή που το είδα. Ίσως να τον έχω ξεπεράσει, δεν ξέρω .....

Ας πάμε όμως πέντε χρόνια πριν, την ημέρα που χωρίσαμε.....

E:N-Νίκο;

N: Δεν είναι αυτό που νομίζεις

E: Ναι, το βλέπω

N:Σ'αγαπώ

E:Βλέπω πόσο μ' αγαπάς που με την πρώτη δυσκολία πηγαίνεις με την πρώτη που βλέπεις μπροστά σου

N:Να σου εξηγήσω

E:Δεν θέλω να ακούσω λέξη. Ούτε να σε ξαναδώ στα μάτια μου. Θα φύγω και μην κάνεις τον κόπο να με ψάξεις.....

N:Σ'αγαπώ

E:Ό,τι πεις

Αυτή ήταν η τελευταία φορά που τον είδα. Πήρα το επόμενο αεροπλάνο και πήγα στην Αυστραλία όπου και μένω τώρα. Η αλήθεια είναι ότι το ήξερα ότι ήμουν έγκυος και αυτός ήταν ο λόγος που πήγα να τον επισκεφθώ.....

Ωχχχχ...2, ώρα να πάω να πάρω τα παιδιά μου Την Λίζα και τον Δημήτρη από το νηπιαγωγείο. Σήμερα έχουμε συνάντηση γονέων. Θα γνωρίσω την καινούρια δασκάλα γιατί η παλιά έμεινε έγκυος και έφυγε. Από ό,τι μου έχουν πει τα παιδιά είναι πολύ καλή. Έχει και αυτή ένα αγοράκι πέντε χρονών, σαν τα δικά μου και σύμφωνα με τα παιδιά έχουν το ίδιο χρώμα ματιών. Ωραία σύμπτωση, σκέφτομαι. Μπαίνω στην αίθουσα και αντικρίζω αυτό που φοβόμουν.

E:Nτενίζ;

Nτ: Μαρία; Και είχα την υποψία ότι τα δίδυμα έμοιαζαν υπερβολικά με το Νίκο

E:Ναι, δυστυχώς!

Nτ: χαχαχαχα, συμφωνώ, με την συμπεριφορά ειδικά...

E: κάτι άλλο έχεις να μου πεις για τα παιδιά;;;

Nτ: Όχι, είναι άψογα κι αν θες, αυτό είναι το τηλέφωνό μου για να έρθουν να παίξουν με τον Γκρέγκ.

Το απογευματάκι τηλεφώνησα στην Ντενίζ ....

- Παιδιά ελάτε να βάλετε παπούτσια... Θα πάμε να παίξετε με τον Γκρεγκ!

ΝΑΙ!, φώναξαν και οι δύο ταυτόχρονα. Είναι τόσο γλυκές όταν μιλούνε ταυτόχρονα.

Δημ: Μαμά?

-Ναι αγάπη μου

-Πότε θα έρθει ο θείος Χρήστος και ο θείος Σταύρος....

Η Λίζα είναι η βαφτιστήρα του Χρήστου και ο Δημήτρης του Σταύρου.

-Γλυκά μου, σας έχω πει ότι μένουν πολύ μακριά και δεν μπορούν να μας επισκέπτονται συνέχεια....

-Καλά.....

Στο σπίτι της Ντενίζ

Χτυπάω το κουδούνι προσπαθώ να ηρεμήσω λίγο

N:Δεν θα περάσεις...

E:Τι θες εσύ εδώ;;;...

N:Ήρθα να δω τον ανιψιό μου, τον Γκρέγκ και... από ό,τι φαίνεται... και τα παιδιά μου!

E:Δεν είσαι ο πατέρας τους από την στιγμή που χωρίσαμε

N:Με χρειάζονται!

E:Είμαστε μια χαρά και χωρίς εσένα

N:Σε παρακαλώ άκουσε με

E:Δεν ακούω κουβέντα

N:Αλήθεια λέω, δεν θα σε ξαναπληγώσω!!!!

E:Πρώτα θα αλλάξεις και μετά θα σε συγχωρήσω

N:Το υπόσχομαι, θα αλλάξω, θα δεις!!!!

Δεν πίστευα ποτέ ότι θα του μιλήσω έτσι αλλά είμαι τόσο έξαλλη όσο και ερωτευμένη μαζί του. Απαίσιος συνδυασμός. Δεν πρέπει να τον σκέφτομαι. Τέλος.

E:Ωωω. Είστε κι εσείς εδώ.

X:Ναι.

Λ:Μαμά το ήξερες ότι θα είναι και ο νονός εδώ;

E:Για να πω την αλήθεια, όχι μικρούλα μου

Λ:Λες ψέματα.

N:Όχι μικρούλα μου, η μαμά σου δεν ήξερε ότι είναι ο νονός εδώ. Πήγαινε να παίξεις με τον αδερφό σου και τον φίλο

σου.

Είμαι χαμένη!...Τι ήταν τώρα αυτό; Μετά από τόσο καιρό τι ήθελε κι εμφανίστηκε μπροστά μου; Τον μισώ! Ώρες-ώρες μου την σπάει τόσο πολύ...

Οι επόμενες μέρες κύλησαν ήρεμα και είχα ξαναρχίσει να φτιάχνω καλή εντύπωση για τον Νίκο. Κάναμε περισσότερη παρέα και τον είχα ερωτευθεί περισσότερο...

Ένα ηλιόλουστο πρωινό ο Χρήστος, ο Σταύρος, η Λίζα, ο Δημήτρης κι εγώ ξεκινήσαμε για μια βόλτα στο πάρκο. Μετά από 5 λεπτά γκρίνιας της Λίζας και του Δημήτρη φτάσαμε στο πάρκο.

-Φτάσαμε!!!!!!

-Μαμά πεινάμε....

-Λίγη υπομονή και θα φάμε. Πωωω.... ίδιοι ο πατέρας τους είναι.

X:Εμένα μου λες; Υπερβολική ομοιότητα!!!

Μόλις τελείωσα την πρόταση μου εμφανίστηκαν και οι άλλοι δύο. Τα παιδιά ξετρελάθηκαν όταν είδαν τον θείο τους τον Χάρρυ αλλά μέσα στην χαρά τους δεν πρόσεξαν καθόλου τον Νίκο. Τον αγαπάνε τόσο πολύ!...

-Μαμά;

-Ναι, αγάπη μου

-Ποιος είναι αυτός που αγκαλιάζει τον νονό;

-Αυτός ψυχή μου είναι... αυτός είναι...- πήρα μια βαθιά ανάσα- είναι ο μπαμπάς!

Παι:ΜΠΙΑΜΠΙΑ ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ!!! Είσαι στ'αλήθεια εσύ ο μπαμπάς μας;

N:Ναι μικρούλια μου, εγώ είμαι.

Τρέχουν και τον αγκαλιάζουν και τον πνίγουν στα φιλιά. Είμαι τόσο χαρούμενη, που δεν του θύμωσα.

-Να μείνει ο μπαμπάς σπίτι μας σήμερα?

-Αν θέλει, δεν έχω πρόβλημα. Ρωτήστε τον και βλέπουμε.

-Μπαμπά θέλεις να έρθεις να κοιμηθείς σπίτι?

-Φυσικά και θέλω

Το απόγευμα στο σπίτι

X:Αφού θα έρθει ο μπαμπάς σας σπίτι, εμείς θα πάμε να κοιμηθούμε σε ξενοδοχείο.

Λ:Όχι νονέ. Η μαμά και ο μπαμπάς θα κοιμηθούν στο κρεβάτι της μαμάς, εγώ με εσένα και ο Δημήτρης με τον θείο Σταύρο.

E:Εμένα με ρώτησες?

Λ:Γιατί δεν θες να κοιμηθείς με τον μπαμπά?

E:Άντε καλά, θα κοιμηθώ με τον μπαμπά

Λ:Ναιιιι θα κοιμηθώ πάλι αγκαλίτσα με τον νονό!!!

E:Ωχ θεέ μου

Μόλις τα παιδιά πήγαν για ύπνο, αλλάξαμε κι εμείς. Βασικά μόνο εγώ, αφού αυτός θα κοιμηθεί με τα εσώρουχα όπως πάντα.

-Όμορφη όπως πάντα.

-Τι να σου πω ρε Νίκο. Δεν έχεις αλλάξει καθόλου από τότε...

-Και εσύ. Δεν φαίνεται η εγκυμοσύνη.

-Ευχαριστώ.

-Εγώ την αλήθεια λέω και το ξέρεις. Σε αγαπάω ακόμα.

-Είμαι μπερδεμένη. Δώσε μου λίγο χρόνο.

-Όσο χρόνο θες.

-Από πότε είσαι τόσο υπομονετικός?

-Από τότε που μου ζήτησες να αλλάξω.

-Δεν το εννοούσα ακριβώς έτσι. Εννοούσα να μην με ξαναπληγώσεις.

-Ποτέ! Δεν θέλω να σε ξαναχάσω ή να ξαναδώ αυτά τα όμορφα ματάκια να κλαίνε.

-Είμαι πτώμα.

-Και εγώ. Είναι εξουθενωτικό να είσαι πατέρας.

-Φαντάσου πώς είμαι εγώ. Όταν ήταν μωρά δεν προλάβαινα να τα ταΐσω.

-Αλήθεια?

-Ναι. Ήταν σαν να είχα να ταΐσω δύο φορές εσένα.

-Αυτό θα ήταν δύσκολο.

-Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο.

-Μου έλειψες.

-Για να πω την αλήθεια κι εμένα.

-Καληνύχτα.

Το επόμενο πρωί ξυπνάω με το κεφάλι μου στο στήθος του και τα χέρια του γύρω μου. Νιώθω... ευτυχισμένη! Δεν θέλω τίποτα άλλο στην ζωή μου. Αρχισα να κρυώνω. Καλύτερα να ντυθώ και να ετοιμάσω πρωινό. Φοράω ένα τζιν κι ένα φούτερ και κατεβαίνω.

Κατά το απόγευμα.....

X: Παιδιά θέλετε να πάμε για παγωτό για να αφήσουμε τη μαμά και τον μπαμπά?

-Ναι!!

Αφού τα παιδιά φεύγουν και μένουμε μόνοι μας

-Πάμε να φάμε έξω?

-Εντάξει, αλλά πρέπει να ετοιμαστώ.

Φοράω ένα ωραίο μπλε μακρύ φόρεμα, μαύρες ψηλές γόβες, βάφομαι και φτιάχνω τα μαλλιά μου μπούκλες. Ο Νίκος έκανε αυτό που δεν περίμενα με τίποτα, έβαλε το καλό του κουστούμι!

-Είσαι πανέμορφη.

-Ευχαριστώ! Γιατί έβαλες τα καλά σου?

-Γιατί είναι σημαντική μέρα σήμερα.

-Και γιατί είναι σημαντική μέρα?

-Θα δεις.

Φτάνοντας στο εστιατόριο παρατηρώ ότι είναι το πιο χλιδάτο της πόλης! Καθόμαστε, τρώμε και αφού τελειώνουμε ο Νίκος μου λέει:

-Είναι κάτι το οποίο ήθελα να σου πω εδώ και πολύ καιρό.

Τα καταγάλανά του μάτια κοίταζαν επίμονα τα δικά μου.

-Τι είναι γλυκέ μου?

Βάζει το χέρι του στην τσέπη του και από μέσα βγάζει ένα μικρό γαλάζιο κουτάκι... το ανοίγει και αντικρίζω ένα μονόπετρο δαχτυλίδι. Όλα τα μάτια του εστιατορίου στραμμένα πάνω μας.

-Θες να με παντρευτείς?

-Φυσικά και θέλω!

Με φιλάει με αληθινή αγάπη, χειροκροτήματα ακούγονται από όλο το εστιατόριο. Είμαι τόσο χαρούμενη, δεν θέλω τίποτα άλλο, μόνο την οικογένεια μου...!!!!